

тила презъ улицата: еврейска синагога. На заранята доста хубаво време; мжнотии съ чистене на обувката и съ миенето. Отъ верандата предъ стаичкитѣ (въ останалитѣ имаше мръсни турци) изгледъ на Витоша, студъ, *payssage d'hiver*. Преоблѣкохъ се, изпихъ въ „салона“ на евреина едно ужасно кафе и излѣзохъ вънъ на улицата, въ кавалерийски ботуши и пжтнишко облѣкло.

10 ноемврий, понеделникъ. Първи впечатления отъ София: крива улица съ дървета, отъ страни отворени ориенталски дюкянчета, ужасенъ неравенъ тротоаръ и страшна калъ. Голѣмо село. Най-после откритъ площадъ. Налѣво едноетажна кжща съ 16 прозореца на фасадата и стража при входа. Това трѣбва да е дворецътъ. Влѣзохъ. Попитахъ за Стоилова; да, тукъ живѣе, но още спи; бѣше около 8 часътъ. Момчето слуга не искаше да ме пустне вътре, щѣлъ да се сърди. Казахъ му да съобщи, че приятелътъ, когото очаква, е тукъ. Излѣзохъ вънъ. Предъ двореца, заградени заченкитѣ на нѣкаква си градина, съ кьошкъ за музикантитѣ и кафене. Навсѣкжде се виждатъ само едноетажни турски кжщи отъ керпичъ и дърво, съ много прозорци, отъвнъ хубави, но като че отъ книга. По улицитѣ огромни гьолища — българска Венеция. Влѣзохъ въ една улица, въ която налѣво се издига голѣма дървена сграда, каквито се строятъ у насъ за изложба на добитъкъ, цѣла съ малки знамена. Това ще да е навѣрно Народното събрание. Предъ вратата младъ, високъ човѣкъ, съ козя брада, говорѣше съ двама французи. Познахъ, че това е инженеръ Прошекъ, който е вече много години въ България (съ Хиршъ и напоследъкъ съ руситѣ) — отъ гр. Бероунъ. Веднага му се обадохъ. Влѣзохме въ стенографската канцелария: тамъ бѣше проф. А. Безеншекъ, стенографъ отъ Загребъ, младъ словинецъ; Прошекъ зарѣзалъ инженерството и се заловилъ за стенография. Голѣма радостъ, хърватски и чешки разговори. Описаха ми какъвъ е парламентътъ. Преди една седмица, миналата недѣля, следъ тронната речъ, партиитѣ веднага едвали не се сбили. Народното събрание, множество полуобразовани простаци или селяни; всѣки говори колкото си иска, — цѣли заседания минаватъ въ праздни приказки. Единъ стане и говори нѣщо, другъ веднага се обажда и му възразява, и така се кара. Каравеловъ е председателъ, съ бозово палто, съ ржка подпира главата си, невчесанъ. Единствени сж министритѣ, които говорятъ умно; иматъ духовно надмощие надъ цѣлото Народно събрание. Тукашнитѣ условия, администрация, съобщения, — хаосъ и примитивностъ. На 10 ч. отидохъ у Стоилова. Тъкмо се връщаше по стълбитѣ долу отъ княза; затлъстѣлъ; отъ сутришното съобщение веднага се сѣтилъ, че съмъ азъ. Влѣзохме въ неговата стая, гдето има малко европейски мебели (въ партера налѣво), мръсенъ подъ, желѣзна печка; неговото жилище е сжщевременно и